

SOUMLAK STRÁŽCŮ

THE SPIRIT
ANIMALS™

VELKÝ NÁVRAT

VARIAN JOHNSON

FRAGMENT

Spirit Animals: Soumrak strážců – Velký návrat

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Varian Johnson

Spirit Animals: Soumrak strážců – Velký návrat – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

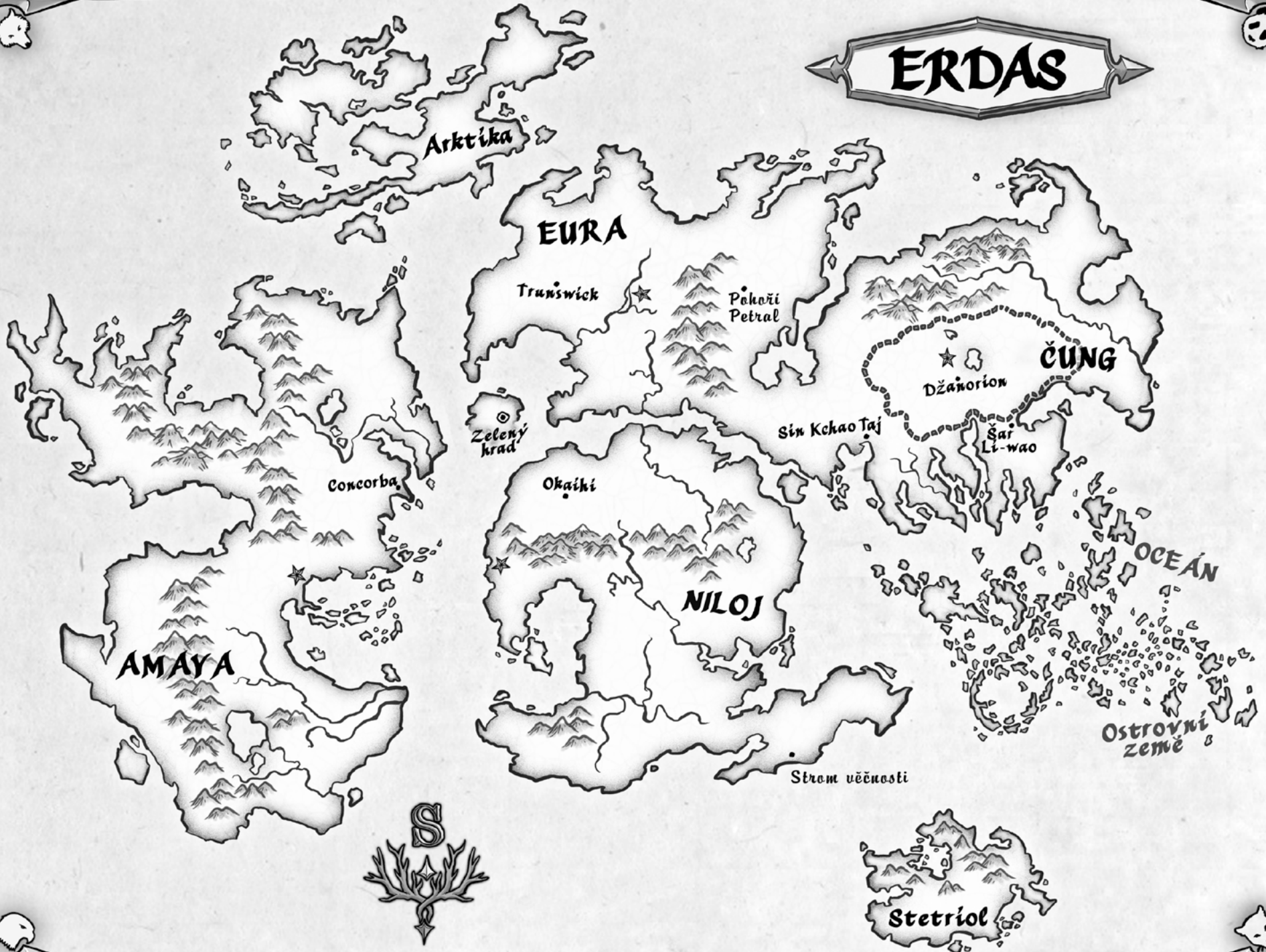
SOUMLAK STRÁŽCŮ
ASPIRIT
ANIMAS™

VELKÝ
NÁVRAT

Varian Johnson

 FRAGMENT

ERDAS

*Savannah, Sydney, Elisabeth, Adrienne, Danielovi, Tex,
Johnu Marcusovi, Aidan a Nadě. A taky Teovi a Sebastiánovi,
dvěma psům, co nikdy nenarazili na jablko,
které by jim nechutnalo.*

ZERÍF

ZERÍF SE PRSTY ZACHYTL V MALÉ PUKLINĚ A VYLEZL NA úzkou skalní římsu. Před ním se táhly majestátní vrcholky pohoří Kendžoba a zdola stále slyšel výkřiky nilojských válečníků a Zelenopláštníků. Honili ho už celé dny. Doufal, že se mu podaří skrýt v jedné z vesnic v jižní Niloji, ale po pouhých pár dnech upoutal něčí pozornost a ten někdo ho nahlásil. Jakmile se ve vesničce objevil první Zelenopláštník, Zeríf vzal do zaječích.

Když válka skončila, zjistil, že mu zůstalo velmi málo spojenců. Zničením Stromu věčnosti pominuly účinky Gerathoniny Žluče a Dobyvatelé ztratili kontrolu nad svými spirituálními zvířaty. Většina z nich se hned poté vzdala. Těch pár válečníků, kteří zachovali věrnost Krokodýlímu králi, nyní nechtělo mít se Zerífem nic společného – kdyby ho našli, pravděpodobně by ho Zelenopláštníkům předali sami.

Nezůstal s ním ani jeho šakal. Stejně jako ostatní zvířata ho opustil, když jej přestal ovládat.

Ještě že se neobtěžoval dát mu jméno.

Nevadí, pomyslel si v duchu. Já jsem Zeríf. Zase zvítězím. Jako vždycky.

Když se vytahoval na další římsu, odřel si ruce i obličej. Jeho zašlá a potrhaná modrá tunika se třepotala ve skučícím větru. Vítr náhle změnil směr a Zerífa do nosu udeřil puch hniloby. Rozhlédl se. Na jiné římsy napravo od něj veliká černá kánata klovala do zbytků nějakého zvířete. Couvl, aby se mohl co nejlépe rozeběhnout. Odrazil se a skočil; unavené nohy za ním ve vzduchu vlály. Dopadl na římsu, škobrtl a málem spadl dolů do hlubokého pustého údolí. Jakmile opět stál pevně na nohou, vyrazil proti ptákům a zaplašil je.

Zeríf se zadíval na rozkládající se mršinu. Z toho divokého psa moc nezbylo – na holých kostech viselo trochu masa a jeho srst byla rozedraná a děravá. Přesto zbytky uchopil a hodil si je přes rameno. Jednoho ze Zelenopláštníků doprovázela liška; ta smradlavá zdechlina by mohla zamaskovat jeho pachovou stopu.

Po několika dalších hodinách lezení narazil na dlouhou prasklinu ve stěně hory. Stálo ho to úsilí, ale proplazil se dovnitř. Studené hladké zdi jeskyňky místy pokrýval řídký mech. Stěží se tu mohl posadit, natož postavit. Byla mu taková zima, že drkotal zuby a prsty mu zmodraly, oheň se však rozdělat neodvážil.

Vřelo to v něm vzteky. Když uzavíral spojení s Dobyvateli, nepředstavoval si, že to dopadne takhle. Zklamali ho.

Mršinu odhodil vedle sebe a schoulil se do klubíčka.

Počká a promyslí co dál. Zelenopláštníci po něm nakonec pátrat přestanou.

A pak, již brzy, se opět stane velikým a mocným.

Uplynuly dva dny a Zeríf z jeskyně stále ještě nevylezl.

Pokaždé když o tom začal uvažovat, měl pocit, že slyší kroky Zelenopláštníků a pokřikování nilojských válečníků. Třeba to byl jen vítr. Nebo zvuk kamenů kutálejících se po úbočí hory. Možná měl halucinace. Pokusil se sníst mech, aby načerpal sílu, ale jak se mu ta trpká zelená hmota dostala do žaludku, hned ji vyzvracel.

A právě tehdy, když tam ležel s obličejem přitisknutým k zemi, poprvé uviděl onoho šedivého červa, jak se suně směrem k němu.

Byl malý a vypadal divně. A tekutě – téměř jako obláček kouře. Pohyboval se jeho směrem, jako by něco tajuplného zamýšlel. Jako kdyby věděl, že tam je. Zeríf nikdy nic takového neviděl.

Co je to? Pijavice? Hlemýžď? A dá se to jíst?

Zakroutil hlavou a uvažoval: *Klesl mocný Zeríf tak hluboko, že ho láká představa, že sní červa?*

Když ho zvedl s úmyslem blíže jej prozkoumat, vylezl mu po ruce daleko rychleji, než očekával. Než se nadál, měl ho u lokte. Zuřivě zatřepal rukou, ale červ se držel jako klíště. Zavrtal se do hluboké rány na jeho rameni. Zeríf zpanikařil a praštil sebou o stěnu v naději, že tu věc rozdrtí. Když to nezafungovalo, sebral ostrý kamínek a pokusil se červa z kůže vyříznout.

Zdalo se, že toho tvora nic nezastaví. Prodíral se mu pod kůží ke klíční kosti, pak na krk a na obličej. Cítil, jak sebou škube. Zaječel – strachem i bolestí. Pak pocítil, jak se mu tvor zmítá na čele.

Zeríf se svíjel a drápal se na obličej, nehty si zarýval hluboko do kůže.

A pak zmlkl. Jeho ruce i nohy znehybněly – už mu nepatřily.

Pomalů se mu do mysli vkradla ozvěna prastarého šepotání. Zpočátku byla tichá, ale zesilovala a přikrmovala vztek a zlo, jež sídlilo v hlubinách jeho duše.

Vzedmula se v něm síla. Postavil se. Nic ho už nebolelo a ani neměl hlad. Cítil, že ten šeptající hlas mu nařizuje, aby odešel. Aby se vydal na sever. Najde tam nesmírně mocnou bytost. Orla.

Halawíra.

Vtom si Zeríf povšiml, že ho obklopují stovky malých šedých červů. Vylézali zpoza kamenů a řinuli se odtamtud jako sama tma. Paraziti. Spojenci.

Díky nim zase získá moc.

Všichni se ho budou bát a uctívat ho.

Ovládne svět.

VLNKY

TAKODA SEDĚL NA BŘEHU SÍROVÉHO MOŘE. O BOTY MU pleskaly vlnky a žlutá kalná voda prosakovala skrz jejich ošoupanou kůži, ale on se odmítal posunout o kus dál. Z tohoto místa měl nejlepší výhled na nekonečné moře, rozeklaný sráz a malý proužek pláže mezi tím.

Takoda nepřestával pátrat – doufal, že zahlédne záblesk bledé pleti Xanthé nebo jejich bílých vlasů. Věděl, že ona je najde. Musí je najít. Odmítal věřit čemukoliv jinému.

Naposledy ji spatřil, když utíkali Širými lány Arachné. Kolik času od té doby uplynulo? Hodiny? Dny? Nebo déle? Přestože znal Xanthé jen krátce, zamiloval si jejich dlouhé rozhovory. Jeho život v klášteře ji podle všeho fascinoval stejně, jako byl on uchvácený jejím životem v podzemí. Nebyla jen jejich průvodkyní. Stala se jejich kamarádkou. Stala se *jeho* kamarádkou. A teď zmizela. Stejně jako jeho rodiče během války.

O kus dál na pláži Mej-lin s Conorem vydlabávali obrovskou fialovou tykev – když prozkoumávali jednu z jeskyní

ve stěně srázu, našli jich tam celý lán. Strašně to tam páchlo a Takoda kvůli tomu málem vyzvracel i tu trochu jídla, která mu v žaludku zbyla. Po zatěžkávací zkoušce se však zdálo, že by se ve tvrdé slupce obří tykve mohli plavit přes moře.

Takoda za sebou zaslechl kroky, ale neotočil se. Ani jemný písek Sírového moře nemohl ztlumit těžkopádnou chůzi mohutného Kova – Velkého strážce a jeho spirituálního zvířete.

Před několika týdny nepotřeboval slyšet jeho kroky nebo frkání, aby poznal, že se blíží. Předtím se Kovova přítomnost prostě vznášela na okraji jeho myslí. Ačkoliv mu to zpočátku připadalo divné, po čase se mu ten pocit zalíbil. Připomínalo mu to nepřestávající tiché víření křídel kolibříka, který se přibližuje ke květině. Jenže jak se pouta mezi spirituálními zvířaty a jejich lidskými partnery dál oslabovala, už opičáka téměř necítil.

Dříve si Takoda myslel, že kdyby se pouta přetrhla, bylo by to výborné. Snad by se Kova konečně zbavil – toho mazaného, proradného původce dvou velkých válek v Erdasu. Jenže teď si život bez něj nedokázal představit.

Navíc od doby, co se Kovo stal jeho spirituálním zvířetem, už tolik nevnímal zlost a bolest ze ztráty svých rodičů. Ty pocity nezmizely, ale byly utlumené. Neničily ho. Dokázal se s nimi vyrovnat. Avšak nynější ztráta Xanthé vše umocnila.

Kovo položil vedle Takody plnou náruč skalních chaluh. Bez Xanthé nedokázali odlišit jedlé rostliny od nepoživatelných a jedovatých. Konečně Mej-lin našla při jedné průzkumné výpravě skalní chaluhu, které znala od Xanthé.

Dívka jim kdysi ukázala, jak z nich získávat živiny. Nadále je zachraňovala, přestože už s nimi nebyla.

Kovo Takodu jemně šfouchl do ramene, aby ho přiměl otočit se a vzhlednout. Chlapce často překvapovalo, jak něžný může opičákův dotek být. Jakmile si byl Kovo jistý, že ho Takoda vnímá, přitiskl k sobě dva prsty a ukázal si jimi do pusy.

„Děkuji,“ řekl chlapec. „Ale co Conor a Mej-lin? Už jedli?“

Takoda si tím nebyl jistý, ale zdálo se mu, že Kovo při zmínce o těch dvou zakoulel očima.

Kovo se s Mej-lin neměli rádi. Nikdy by to nepřiznali, ale v mnoha ohledech si byli podobní. Oba byli vůdcové, kteří informace *vyžadovali*, přestože požádat o ně by bylo mnohem jednodušší.

Pokud jde o Conora, Takoda uvažoval, zda ho už Kovo definitivně odepsal. Nemoc se horšila každým dnem. Parazit na cestě jeho paží zpomalil, ale nezastavil se. Hrozilo, že se ho už brzy zmocní.

Takoda vzal část skalních chaluh a pokusil se je podat zpátky opičákovi. „Oni se také potřebují najíst, Kovo. A pravděpodobně by se v tvé přítomnosti cítili lépe, kdybys jim to jídlo nabídl ty.“

Kovo si odfrkl, otočil se a po čtyřech odešel zpět ke srázu. Pěsti přitom bořil do pláže tak našťavaně, že mu od nich odletoval písek a jeho jemná zrníčka a špína dopadaly na odložené chalupy.

Takoda si povzdechl a vstal. Setřásl z chaluh co nejvíc písku a došel k Mej-lin a Conorovi. Předtím se jim pokusil s dlabáním pomoci, ale Mej-lin ho poslala pryč, když se

ukázalo, že tráví víc času sledováním moře než vyškrabáváním páchnoucí slupky.

Brigan vyskočil na nohy, a zatímco se k nim chlapec přibližoval, hravě kolem něj kroužil.

„Promiň, ale žádné maso bohužel nemám,“ řekl mu Takoda.

Brigan zakňučel a vrátil se ke Conorovi. Od požáru Širých lánů Arachné se u něj držel nablízku, přestože ten černý písek mu pod tlapami zřejmě také vadil.

„Kovo našel trochu dalších chaluh,“ oznámil Takoda Conorovi. Conor měl zpocené čelo a Takoda přemýšlel, jestli to má z práce... nebo je to tím parazitem, kroučícím se na jeho krku. Chápal, proč je Mej-lin tolik popohání. Docházel jim čas.

„Díky,“ zamumlal Conor. „Přestávka mi přijde vhod.“

„Víš jistě, že jsou to opravdu skalní chalupy?“ ozvala se Mej-lin vydlabávající tykev. „Nepřekvapilo by mě, kdyby se nám Kovo pokusil podstrčit něco jedovatého.“

Takoda zakroutil hlavou. „Naučíš se mu někdy věřit?“

„Ne,“ pravila Mej-lin odměřeně.

Takoda se rozesmál, ale zarazil se, když si uvědomil, že to myslela vážně. Vzal kousek té lepkavé rostliny a strčil si ho do úst. „Jsou to skalní chalupy,“ řekl, zatímco přežvykoval. „Tím jsem si jistý.“

„Dobře. Než vyrazíme, musíme jich nasbírat co nejvíc,“ Mej-lin odložila kámen, který používala k vyškrabávání slupky, a protáhla si ruce. Od práce je měla celé zarudlé a rozedřené. „Co myslíš Conore?“ zeptala se. „Bude to stačit?“

Když neodpověděl, Brigán do něj šfouchl nosem.

Conor zamrkal. Pohlédl na vlka a pak na Mej-lin. „Promiň. Co jsi říkala?“

„Nic důležitého,“ odpověděla. Zavřela oči, dotkla se svého tetování na hřbetu ruky a zamračila se. O několik dlouhých vteřin později se objevila Dží. „Proč si trochu neodpočineš? Dží si tě vezme na starost a my s Takodou zatím nasbíráme zásoby na cestu. Můžeme vyrazit, jakmile se vrátíme.“

Takodovi se rozbušilo srdce. Vyplivl skalní chaluhu. „Tak brzy? Možná by sis taky měla odpočinout. Já s Kovem si můžeme vzít první hlídku –“

„To ani náhodou,“ odsekla Mej-lin.

„Když nevěříš Kovovi, mně věřit můžeš,“ řekl a přehodil si zelený plášť přes ramena. „Nezapomínej, že bojujeme na stejné straně.“

Dží, která se věnovala Conorovi, nyní přestala a sledovala výměnu názorů mezi Mej-lin a Takodou. Zastříhala černými ušima, posadila se a její zavalité tělo tiše dosedlo do písku. Naklonila se, aby Conorovi olízla kůži, ale pohledem nepřestávala pozorovat Takodu.

„Nejde o to, že bych ti nevěřila,“ odpověděla Mej-lin. „Jen nám prostě dochází čas.“ Obešla jejich provizorní loď a postavila se před Takodu. „A to, že počkáme o den déle, ji zpět nepřivede.“

Její upřímnost ho ranila. „Jak to víš?“ řekl rozčileně. Uvědomil si, že projevuje zlost – to by se mnichům nelíbilo. „Xanthé to tady zná lépe než kdokoliv z nás. Nakonec nás najde.“

„Takodo,“ pravila Mej-lin mírně, což Takodu ještě víc rozčílilo. „Jsou to víc než dva dny. Už by nás našla, kdyby mohla.“ Pohlédla přes moře. „Ať už jsi oficiálně Zelenopláštník, nebo ne, tvojí povinností je zachránit zemi Sadre *pro* Xanthé. Ona by to tak chtěla.“

Takoda uvažoval, zda vůbec zbyl někdo, pro koho by se dala země Sadre zachránit. Tolik jejích obyvatel už kvůli Žerfovi a jeho parazitům padlo!

„Pomoz mi nasbírat nějaké zásoby na cestu,“ řekla a položila mu ruku na rameno. „Zatím nemáme nic, čím bychom mohli pádlovat.“

Setřásl její ruku. „Nevím, jestli bych vůbec někdy *oficiálně* Zelenopláštníkem mohl být, jestli to znamená stát se takhle chladným. Předpokládám, že veliká Mej-lin z Čungu dozajista neví, jaké to je přijít o někoho, na kom jí záleží.“

Mej-lin vykulila oči a pak je zase rychle přivřela. „Fajn. Zůstaň si tady a lituj se. Nasbírám to sama.“ Otočila se a odrazovala pryč.

Takoda sledoval, jak vchází do jeskyně. V ústech pocítil hořkost, která pramálo souvisela se skalními chaluhami.

Všiml si, že Dží se na něj stále upřeně dívá. Upřeně na sebe hleděli a Takoda cítil, jak mu panda vstupuje do mysli. Vše, co pohánělo jeho vztek, pomalu ustoupilo. Bolest břicha způsobená hladověním, smutek ze ztráty Xanthé a rodičů i beznadějnost jejich mise – to všechno pohaslo.

Když Takodovi opět začalo srdce bít klidně, Dží ho propustila. Pak pohlédla k jeskyni, v níž zmizela Mej-lin.

Takoda zhluboka vydechl, obešel tykev a přistoupil k Dží a Conorovi. Zlost, která ho před chvílí naplňovala, nyní vy-

střídal stud. „Děkuji, Dží,“ řekl a poklekl před ní. „Conore, myslíš, že Dží chce, abych šel za Mej-lin?“

„Raději ji chvíli nech, aby se uklidnila,“ odvětil Conor. Párkrát poplácal Dží na hlavě, přímo mezi ušima. „Ale ty za ní klidně zajdi, jestli chceš,“ řekl pandě. Dží na něj pohlédla a naklonila hlavu. „To je v pořádku,“ pokračoval. „Oba víme, že pro mě toho už o moc víc udělat nemůžeš.“

Dží ho ještě jednou naposledy olízla a pak se odkolébala přes pláž za Mej-lin. Conor se opřel o tykev a pokusil se zvednout ze země, ale postavit se v nepevném písku mu dělalo potíže.

„Dovol, pomůžu ti,“ řekl Takoda a vyskočil na nohy. Vzal Conorovu paži, přehodil si ji přes rameno a tvářil se, že si nevšiml parazita kroutícího se nad jeho klíční kostí.

Došli k okraji srázu, kde stál jejich provizorní tábor.

Srázy se táhly tak vysoko, že se nedalo říci, kde končí a kde začíná strop té obrovské jeskyně. Tam odněkud se-shora sem spadli.

Když Takoda viděl Xanthé naposled, mávala na ně s vyvalenýma očima – chtěla je tím varovat a zastavit. Pak před nimi na poslední chvíli uskočila, načež on, Conor a Kovo vrazili do Mej-lin a všichni čtyři se zřítili do prázdna.

V táboře si Conor lehl do písku a uvolnil si plášť. „Mej-lin bývá někdy trochu paličatá, ale myslí to dobře. A nikoho jiného bys v bitvě po boku neměl radši než ji.“

Brigan si lehl vedle Conora a položil mu čenich do klína.

„Chci říct, kromě Brigana, pochopitelně.“ Vypadalo to, že vlk se zazubil.

„Jestli máš pocit, že Mej-lin byla před chvílí naštvaná, měl bys ji vidět, když jsem navrhl, abyste mě tu nechali,“ pokračoval Conor. „Myslel jsem, že mi dá pěstí.“

„Musím se toho o ní ještě hodně naučit,“ řekl Takoda. „O lidch obecně. Mniši v Niloji nebyli tak... energičtí jako ona.“

„Až se vrátí, promluví s ní. Mej-lin si to nechce přiznat, ale potřebuje odpočinek stejně jako kdokoli z nás.“ Povzdychl si. „Ale má pravdu, pokud jde o Xanthé. Nemůžeme na ni čekat. Nesmíme se zastavovat.“

Takoda se obrátil k moři. Kdyby tam Xanthé byla, uviděla by jejich tábor? Anebo zde byli příliš zastrčení?

„Její otec,“ řekl Conor.

Takoda sebou trhl. „Co?“

„Ve válce ztratila otce. Ve válce, kterou začal Kovo,“ Connor popleskal Brigana po boku. „Když generál Tcheng zemřel, byl jsem u toho. Zabil ho Požiračův krokodýl. Viděl jsem, jak Mej-lin pláče nad jeho tělem,“ řekl. „Pak se postavila, otřela si slzy a vrátila se ke svým povinnostem.“ Conor si lehl vedle Brigana. „Dobře ví, jaké to je ztratit někoho blízkého. Ví to lépe než kdokoli z nás.“

„Co se stalo její matce?“ zeptal se Takoda. Byla to také válečnice? Zemřela během války, stejně jako jeho matka?

„Zemřela, ale už je to hodně dlouho. Podrobnosti neznám.“ Conor zívá. „Promiň, potřebuju si jen na chvíli odpočinout. Ten boj mě stojí všechny síly...“

„Boj s parazitem?“ doplnil Takoda.

„Ne. S Žerfem.“ Conor na něj krátce pohlédl přivřenýma očima. „Cítím ho. Čím jsme k němu blíž, tím hlasitěji ho slyším v hlavě. Jako kdyby mě to k němu táhlo.“

Takoda sledoval, jak zavírá oči. „Pomáhá ti spánek?“ zeptal se.

„Trochu,“ odpověděl. „Zatím ano.“

Takoda netušil, kolik času Dží s Mej-lin strávily průzkumem jeskyň. Čas na pláži jim obvykle plynul šnečím tempem, ale díky všem činnostem, do nichž se v jejich nepřítomnosti pustil, mu ubíhal celkem rychle.

Vlastně si jejich návratu nejdřív vůbec nevšiml. Byl to Kovo, kdo ho na ně upozornil. Opičák nasál vzduch a pak si před obličejem udělal nehezke gesto. *Nevrlá*. Tak nazýval Mej-lin.

Za chvílku k nim Mej-lin s pandou dorazily. „Moc jsem toho nenašla,“ přiznala. „Trochu skalních chaluh a nějaké šlahouny, které bychom mohli použít jako provazy.“

Takoda bradou kývl směrem k tyči, kterou držela v ruce. „Nová bojová hůl?“

Pokrčila rameny. „Není tak dlouhá, jak bych si přála, ale bude se hodit, jestli na nás z vody něco zaútočí.“

„My s Kovem jsme šli taky na průzkum. Nasbírali jsme trochu chaluh a dokonce jsme našli nějaké kameny.“ Odhrnul plášť a ukázal jim dva malé kulaté kameny. „Nezají tolik jako světlice Xanthé, ale nebudeme hned muset používat naši poslední pochodeň.“ Uložil kameny zpátky. Pak si do klína přitáhl stonek obrovské houby.

„A to je co?“ zeptala se Mej-lin.

„Naše veslo,“ odpověděl. „Našel jsem to, když jsem prohledával břeh. Kovo mi pomohl – odlomil té houbě klobouk

a stonek sem přinesl. Je pevný – skoro jako dřevo – ale myslím, že se mi ho ještě podaří opracovat tak, aby se dal použít.“

Mej-lin kroutila hlavou. „Je moc velký.“

„Pro nás,“ řekl Takoda. „Ale ne pro Kova.“

Mej-lin stiskla rty a zadívala se na Velkého strážce. Kovo jí pohled opětoval – jeho oči vypadaly v černé srsti jako malé červené dírky. Mej-lin si odhrnula vlasy z tváře. „Asi nemáme na výběr.“

Takoda povstal a opřel se o zpola hotové pádlo. „Zdřímni si. Já si vezmu hlídku a tuhle věčičku dokončím.“

„Ne, já –“

„Nenavrhuju to, abych se ti zavděčil, ani protože tu chci zůstat déle.“ Takoda úkosem pohlédl na Conora. Dží se k němu již vrátila. „Ale Conor ten odpočinek potřebuje. Co nejvíc odpočinku. Slibuju, že vyrazíme, hned jak se oba probudíte. Nebudu se o tom s tebou přít.“ Počkal, až se Mej-lin posadí. Pak dodal: „A mrzí mě, co jsem předtím řekl. Měl jsem svá slova volit lépe. Je zcela zřejmé, že každý, kdo prošel tolika bitvami jako ty, musel ztratit někoho blízkého.“

„Hádám, že ti Conor pověděl o mém otci,“ zavrtěla hlavou a vydala ze sebe něco mezi zafuněním a odfrknutím. „Moc mluví.“

„Nebo třeba ty mluvíš málo.“

Mej-lin si sundala plášť a složila ho tak, že si z něj udělala polštářek. „Existuje prastaré čungské rčení: Čas bambusových květů nemine nikoho. To, na čem záleží, je život, který vedeme.“

„Mniši mají podobné rčení,“ řekl Takoda. „Nehleď na to, jak velký kámen vhodíš do rybníku života. Hleď na vlnky,

které zůstanou po jeho dopadu.“ Zvedl pazourek, který používal ke tvarování pádla. „I moji rodiče zahynuli během války. Matka byla válečnice. Umřela, když bránila Niloj před Dobyvateli. Otec zemřel, když pro mě získával čas, abych mohl utéct.“

Mej-lin překvapeně zamrkala. „To jsem vůbec netušila,“ špitla.

Takoda pokrčil rameny. „Možná taky mluvím málo.“

Mej-lin koukla na Kova. Opičák se k ní otočil zády a díval se na moře. „Jak se dokážeš vyrovnat s tím, že jsi připoután k němu, když víš, co udělal a za co je zodpovědný?“

„Když jsem ho přivolal, trápilo mě to,“ řekl. „Jenže to pou- to mi pomáhá přemáhat vztek. No, aspoň *pomáhalo*, dokud Xanthé...“ Odvrátil se od Mej-lin, protože nechtěl, aby viděla, jak mu začínají vlhnout oči. „Kovo není zlý. Ne doopravdy. Jenom sám sebe vnímá jako nejlepšího ochránce Erdasu.“

„Proto rozpoutal dvě války?“ zamumlala. „Jo, to je skvě- lý způsob, jak ukázat, že to s Erdasem myslí dobře.“

Chlapec se konečně zasmál. „Odpočiň si. Uvidíme se za pár hodin.“

Takoda odešel a stonek obrovské houby odvěkl s sebou. Kovo se vydal za ním. V polovině pláže se chlapec zastavil a klesl do písku. Věděl, že až to pádlo dokončí, bude mít ruce zrovna tak červené a rozedřené jako Mej-lin. Vzhle- dem k důležitosti jejich úkolu to však byla malá oběť.

Kovo Takodu jemně dloubl do ramene a ukázal na místo, kde chlapec obvykle seděl.

Takoda zakroutil hlavou. „Nemůžu mrhat časem na to, abych hleděl na moře. Než se Mej-lin s Conorem probudí,

musím toho hodně udělat. Mají pravdu. Pro Xanthé nic víc vykonat nemůžu.“ V krku jako by mu uvízl knedlík. Polkl. „Ona byla kamínek. My musíme být vlnky.“

Kovo si klekl před Takodu. Jeho červené oči byly obrovské, ale zlost neodrážely – alespoň ne teď. Opičák zamručel, pak sevřel ruku v pěst a na prsou si udělal malý krouživý pohyb.

Takoda se překvapeně narovnal. „Tebe to... *mrzí?*“ zeptal se. Kovo ten výraz nikdy předtím nepoužil. „Ani jsem nevěděl, že máš Xanthé rád.“

Opičák na něj ukázal a pak k sobě přiložil své dva ukazováčky. Na to navázal tím, že si dal rozevřené ruce před obličej.

„Ano, ranilo mě to,“ řekl Takoda. „A rozesmutnělo.“ Chlapec jen těžko dokázal uvěřit, že tahle konverzace s opičákem skutečně probíhá. Vždycky předpokládal, že Kovo ho považuje za nezbytnou přítěž. Bylo možné, že mu na něm skutečně *záleží?*

Zkoumal opičákův obličej a hledal v něm obvyklou aroganci a pohrdání. Když tam nic takového nenašel, dal si ruku před rty a potom do klína. „Děkuji, Kovo.“ Pak zařal ruku v pěst a pomalu zopakoval posunek, který před chvílkou udělal Velký strážce. „A... taky mě to *mrzí.*“

DANTE

ABEKE STÁLA NA PALUBĚ *TELLUNOVY PÝCHY II* A UPŘENĚ hleděla na béžové útesy v dáli. Píchlo ji u srdce. Niloj. Domov. Přestože rušná přístavní města na severním pobřeží byla úplně jiná než Okaihi, představa, že se ocitne na známé půdě, v ní vzbuzovala bolestnou touhu po savaně.

Zvedla hlavu k prosluněné obloze a plujícím mrakům. Vítr byl příznivý – opíral se do plachet a tlačil loď blíž a blíž k Niloji. *Tellunova pýcha II* nebyla postavena, aby ji obsluhovala tříčlenná posádka, nicméně Abeke s Rolanem a Tašou tento úkol zvládali. Během svého krátkého pobývání mezi Zelenopláštníky strávila s Rolanem na moři dost času na to, aby věděli, jak napnout plachty, zajistit věci na palubě a kormidlovat. Zjistili, že vody stísněné mezi Nilojí a Eurou jsou mnohem klidnější než otevřené moře. Téměř mírumilovné. Ustavičné mírné pohupování lodi vadilo snad jedině Uraze.

Abeke se sehnula, aby leopardici polaskala na boku, ale Uraza ležela dál bez hnutí. Její zvířecí společnice by raději

setrvala v klidovém stavu, než se procházela po lodi. Po celou dobu plavby kňučela, vrčela a její silné nohy nejspíše došlapovaly na dřevěná palubní prkna. Abeke se přesto nedokázala přimět k tomu, aby ji stáhla do pasivního stavu. Pořád cítila účinky posledního náporu na pouta. Bylo to, jako by měla kůži i kosti v plamenech. Od té doby bylo mezi ní a Urazou spousta ticha. Dětila je příliš velká vzdálenost, takřka leopardici necítila. Co kdyby se Uraza nacházela v klidovém stavu ve chvíli, kdy se pouta přetrhnou úplně? Co by se s nimi dvěma stalo?

Náhle si uvědomila, že přemýšlí o nakažených Zelenopláštnících. Co se stalo s jejich spirituálními zvířaty? A co Conor s Briganem? Vzдорoval stále té nemoci, nebo se proměnil v bezvládného otroka jako tolik ostatních?

„Mrzí mě to,“ řekla Abeke Uraze. Přiložila tvář skoro až k jejímu čenichu. „Vím, že se cítíš nesvá, ale nechci riskovat, že o tebe přijdu napořád.“

Najednou se objevil stín a Abeke vzhlédla.

„Přišel jsem nevhod?“ zeptal se Rolan s úsměvem na tváři. Pořád se snažil udržet veselou náladu a vždycky měl po ruce nějaký nový vtíp nebo historku – většina z nich byla strašně trapná. Ale dnes si všimla, že se Taša poprvé od jejich útěku ze Stetriolu usmála. Před jejich dalším úkolem si všichni tři zasloužili trochu radosti.

„Nezávid' nám, že jsme si s Urazou bližší než ty s Essix,“ škádlila ho.

„Hele! My máme s Essix báječný vztah. Ona se mi neplete do cesty a já jí taky ne.“ Pohlédl nahoru a vypjal prsa. „Když mě potřebuje, ví, kde mě najde.“

„Když ona potřebuje *tebe*?“

„Dobře, dobře,“ pokrčil rameny. „Možná je to naopak.“

„Oba jste v jádru samotáři,“ řekla Abeke, naposledy pohladila Urazu a vstala. „Není to díky tomu... jednodušší?“

Rolan se zhluboka nadechl. Abeke věděla, že není třeba vysvětlovat, na co přesně se ho ptá. „Vždycky jsme si mezi sebou ponechávali jistou vzdálenost,“ řekl. „Pokud by se s pouty něco stalo a opravdu se přetrhla, myslím, že by to beze mě vedla celkem dobře.“ Pak mávl svým zeleným pláštěm a dodal: „Kdo je vlastně u tebe samotář?“

Abeke si všimla, že neřekl, jak by si bez Essix vedl *on*. „A jak se má Taša?“

„Líp. Šla se dolů převléknout. Hádám, že až dorazíme do Kajlífu, nechce páchnout zelím a sardinkami.“ Taša na rozdíl od Abeke a Rolana nakonec začala přespávat v kapitánčiných kajutách v podpalubí. Abeke to tam příliš připomínalo Nyšu, Araka a všechny ostatní Zelenopláštíky, které ztratili ve Stetriolu kvůli Zerífovým parazitům.

„Doufala jsem, že Lenori nebo i Zelený hrad pošlou další zprávu,“ utrousila Abeke. Od vyplutí ze Stetriolu obdrželi jen dvě psaní – jedno, z něhož se dozvěděli, že Zeríf se zmocnil Zeleného hradu, a druhé, které je nasměrovalo do rybářské vesničky na západ od Kajlífu. Měli tam schůzku s Dantem – jakýmsi bývalým Zelenopláštíkem.

„Podle Essix bychom tam brzy měli být,“ prohlásil Rolan. „Snad bude tenhle Dante vědět, kde Cabara najdeme.“

„Myslíš, že děláme dobře?“ ujišťovala se Abeke. „Možná jsme přece jen měli zajet na Zelený hrad. Určitě bychom našli způsob, jak přátelům pomoci.“

„Za jiných okolností bych daleko radši bojoval se Zerífem než s Cabarem,“ odpověděl Rolan. „Ale pamatuješ si, jak těžkým protivníkem pro nás byl v Amayi? A teď si představ, jaké by bylo postavit se mu, když má na své straně hrad plný Zelenopláštníků a spirituálních zvířat. Nechceme mu poskytnout příležitost, aby mohl ukrást víc Velkých strážců.“

Abeke přikývla. „Asi máš pravdu.“ Rolan se otočil, aby odešel, ale ona ho zastavila. „Před chvílí jsi říkal, že očekáváš souboj s Cabarem? Tellun ani Ninani nám žádný odpor nekladli.“

„Tellun s Ninani byli vřdycky na straně Zelenopláštníků,“ řekl Rolan. „Cabaro nesnáší lidi.“

„Možná mu teď nezbyvá než lidi přijmout, když je k jednomu z nich připoutaný.“

Rolan sevřel svůj plášť. „Anebo má kvůli tomu o důvod víc nás nenávidět.“

O několik hodin později *Tellunova pýcha II* vplula do malé přírodní zátoky. Abeke, Rolan a Taša společně stáhli plachty a spustili kotvu do klidných modrých hlubokých vod. Pripadalo jim, že bude bezpečnější pokračovat v člunu než se pokoušet vplout velikánskou lodí dál do přístavu.

Shromáždili se na palubě a hleděli na vesničku. Byla tichá – Abeke neslyšela ani zvuky divokých zvířat. Ze souše do vody vyčnívalo několik chatrných mol. Na jednom z nich osamoceně stál jakýsi muž, ale byl příliš daleko na to, aby o něm mohla něco bližšího říci. Věděla jen, že na sobě nemá plášť.

„Je to ten člověk, se kterým se máme setkat?“ zeptala se Taša. „Chcete, abych vyšplhala do vraniho hnízda? Bude odtamtud lepší výhled.“

„Není třeba,“ řekl Rolan. Za okamžik už měl prázdné oči a Essix plachtící nad nimi se rozlétla směrem k muži na molu.

„Myslíš, že to samé budu jednoho dne umět s Ninani?“ zajímala se Taša. „Dívat se jejíma očima, jako to Rolan dělá s Essix?“

Při podobných otázkách si Abeke nejvíc uvědomovala, jak postrádá dospělé Zelenopláštčníky. Dívka na ně pohlížela, jako kdyby byli odborníci na vše, co se týká spirituálních zvířat. Pravda ale byla taková, že se oba o svých svazcích ještě měli hodně co učit. I když si Abeke nebyla jistá, že s Rolanem skutečně vědí, co dělají, tak jí zároveň bylo jasné, že Taša potřebuje mít pocit, že někdo má věci pevně v rukou.

„Každé spirituální zvíře přináší různé schopnosti – jsem si jistá, že na to už jsi přišla,“ řekla konečně Abeke. „Vsadím se, že s pomocí Ninani se pohybuješ daleko rychleji. Také máš lepší reflexy, je to tak?“

„Díky ní jsem obratnější – bez ní jsem totálně levá.“

„Totálně levá?“ zopakovala Abeke.

„To se u nás tak říká,“ vysvětlila Taša. „Znamená to, že jsem nemotorná.“ Ukázala si na boty, které objevila v truhle v podpalubí. „Víš, jako kdybych měla dvě levé nohy, místo jedné levé a jedné pravé.“

Abeke se zazubila. „Tak s tím ti Ninani určitě pomůže. A časem můžeš objevit i jiné schopnosti. Zelenopláštčníci ti přitom budou pomáhat.“